

Књига пророка Данила — Број седам

Седам царева

Jeff Pippenger

2023-12-02

Седам громава представљају историју од 1798. године до 22. октобра 1844. године. Та историја била је прасликована последњом седморицом царева Јудиног царства, од Манасије 677. пре Христа до Седекије 586. пре Христа.

У светим реформним линијама, обележје оснажења првог анђела јесте симбол који означава нешто што је светских размера. Дана 11. августа 1840. године, порука првог анђела била је оснажена, а потом је та порука однета до сваке мисијске станице у свету.

„Адвентни покрет из 1840–44. године био је славно испољавање Божје силе; вест првог анђела била је однета до сваке мисионарске станице у свету.“ Велика борба, 611.

У пророчком смислу, у то време анђеол из Откривења 10 сишао је и ставио једну ногу на земљу, а другу на море. Сестра Вајт је то поистоветила са симболом светског домаћаја те поруке.

„Положај анђела, с једном ногом на мору, а другом на земљи, означава широки домет објављивања поруке. Она ће прећи простране воде и бити објављена у другим земљама, па чак и по свему свету.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Кирова објава првог указа била је светски указ.

А прве године Кира, цара персијскога, да би се испунила реч Господња из уста Јеремијиних, Господ подиже дух Кира, цара персијскога, те он огласи по свему царству своме, и још то стави и на писмо, говорећи: Овако вели Кир, цар персијски: Господ Бог небески дао ми је сва царства земаљска; и заповедио ми је да Му сазидам дом у Јерусалиму, који је у Јудеји. Ко је међу вама од свега народа Његова? Бог његов нека буде с њим, па нека иде горе у Јерусалим, који је у Јудеји, и нека зида дом Господа Бога Израилева, (Он је Бог,) који је у Јерусалиму. А ко год остане у месту где се задржава као дошљак, нека му људи онога места помогну сребром, и златом, и добрима, и стоком, осим драговољнога прилога за дом Божји који је у Јерусалиму. Тада устадоше поглавари отачких домова Јудиних и Венијаминових, и свештеници, и Левити, и сви којима Бог подиже дух да иду горе да зидају дом Господњи који је у Јерусалиму. Јездра 1:1–4.

Као што је први анђеол био донет свакој мисионарској станици у свету 11. августа 1840. године, Кир се, објављујући први указ, представља као цар „свих царстава на земљи“. Силазак анђела из Откривења десете главе, анђела кога сестра Вајт поистовећује као „не мању личност од Исуса Христа“, поседује исте пророчке одлике као силни анђеол из Откривења осамнаесте главе. Сестра Вајт указује да је сврха првог анђела била иста као сврха анђела из Откривења осамнаесте главе.

„Исус је овластио једног моћног анђела да сиђе и упозори становнике земље да се припреме за Његово друго појављивање. Док је анђео напуштао Исусово присуство на небу, пред њим је ишла изузетно блистава и славна светлост. Речено ми је да је његова мисија била да обасја земљу својом славом и упозори човека на долазећи Божји гнев.“ Early Writings, 245.

Оснаживање првог анђела представља симбол који наглашава светски елемент. Прва порука у време Христа била је оснажена приликом Христовог крштења. Писмо сведочи да је сав Израил изишао у пустињу да чује Јованову поруку.

Тада излажаху к њему Јерусалим, и сва Јудеја, и сав крај око Јордана, и он их крштаваше у Јордану, исповедајући грехе своје. Матеј 3:5, 6.

Христова служба била је усмерена на древни Израил, и у том пророчком смислу читав свет био је привучен ка Јордану, месту Христовог крштења. Ипак, обред крштења, и оно што је он представљао када се Христос крстио, био је усмерен на сав свет.

Име Јоаким значи „Бог ће устати“, и приликом Христовог крштења, када је Јован извео Христа из воде, обележје „уздицања“ из воденог гроба постало је саставни део тог оснажења. У прва четири стиха Јездре које смо већ навели, пети стих препознаје одговор оних који су чули указ речима: „Тада усташе поглавари домова отачких Јудиних и Венијаминових, и свештеници, и Левити, са свима којима Бог подиже дух, да иду горе да зидају дом Господњи који је у Јерусалиму.“ Када је прва порука оснажена, долази до устајања, као што је представљено именом Јоакима.

Дана 11. септембра 2001. године, прва порука моћног покрета трећег анђела била је оснажена, као што је то било предочено оснажењем прве поруке моћног покрета првог анђела. Сестра Вајт се осврће на уништење Кула близнакиња тог датума.

„Да ли сада долази реч да сам објавила да Њујорк треба да буде збрисан плимним таласом? То никада нисам рекла. Рекла сам, док сам посматрала како се тамо подижу велике зграде, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да силно потресе земљу! Тада ће се испунити речи из Откривења 18:1–3.’ Цело осамнаесто поглавље Откривења јесте опомена о ономе што долази на земљу. Али немам нарочиту светлост у погледу онога што долази на Њујорк, осим што знам да ће једнога дана велике зграде тамо бити оборене окретањем и превртањем Божје силе. Из светлости која ми је дата, знам да је уништење у свету. Једна реч од Господа, један додир Његове моћне силе, и ове масивне грађевине ће пасти. Одиграће се призори чију страхоту не можемо ни да замислимо.” Review and Herald, July 5, 1906.

При оснаживању прве поруке у историји сто четрдесет и четири хиљаде, Господ је „устао“ да „страшно потресе земљу“. Име Јоаким симболизује оснаживање прве поруке. Дана 11. августа 1840. године, Господ је устао са свога престола, сишао на земљу и стао на копно и на море. При првој Кирској уредби, верни су устали. Јоаким је симбол не само доласка првог анђела, него он такође представља и оснаживање првог анђела.

Јоаким представља првог од последња три цара, али он такође представља и петог од седам царева који воде ка разорењу Јерусалима. Имена тих седам царева веома су поучна. Тих седам царева били су Манасија, Амон, Јосија, Јоахаз, Јоаким, Јехонија и Седекија.

У историји милерита, Манасија представља време краја, 1798. године. Манасија значи „узрокујући заборав“, и управо је 1798. године курва Тирска заборављена на седамдесет година. Манасија је био један од најопакијих царева и поседује пророчке одлике које треба узети у разматрање.

Последњих седам царева Јуде представљају историју седам громава од 1798. године до 22. октобра 1844. Манасија је био први од седам царева, и као први цар од седам, он је предображавао Седекију, последњег од седам царева. Исус увек поистовећује крај са почетком. Седекија, последњи цар од те седморице, био је одведен у ропство вавилонског заробљеништва. Први цар од последњих седам царева такође је био одведен у вавилонско заробљеништво, предображавајући одвођење последњег цара у вавилонско заробљеништво.

И Господ је говорио Манасији и народу његовом, али они не хтедоше слушати. Зато Господ доведе на њих заповеднике војске цара асирског, који ухватише Манасију у трњу, и оковаше га у вериге, и одведоше га у Вавилон. А када беше у невољи, мољаше се Господу Богу своме, и веома се понизи пред Богом отаца својих, и помоли Му се; и Он га услиши, и чу мољење његово, и врати га опет у Јерусалим, у царство његово. Тада позна Манасија да је Господ Бог. 2. Дневника 33:10–13.

Искуство Манасије, када је спознао да је Господ Бог, остварено је тиме што је био уклоњен из свога царства, а потом поново враћен у своје царство. Навуходоносор је, као и Манасија, спознао Господа када је био уклоњен из свога царства и након тога поново враћен.

И на свршетку тих дана ја, Навуходоносор, подигох очи своје ка небу, и разум мој врати ми се, и благослових Свевишњег, и хвалих и славих Онога који живи довека, чија је власт власт вечна, и чије је царство од колена до колена. И сви становници земље сматрају се као ништа; и Он чини по својој вољи с војском небеском и међу становницима земаљским; и нема никога ко би могао задржати руку Његову или Му рећи: Шта чиниш? У исто време разум мој врати ми се; и ради славе царства мога, вратише ми се част моја и светлост моја; и саветници моји и великаши моји потражише ме; и утврдих се у царству своме, и преизврсно величанство би ми придодато. Сада ја, Навуходоносор, хвалим и узвишујем и славим Цара небескога, чија су сва дела истина, и путеви Његови суд; и оне који ходе у поносу кадар је понизити. Данило 4:34–37.

Искуство Манасијино извршило се на Навуходоносору. Манасија представља „време краја“ у историји последња три јудејска цара и наступање пророчанства о седамдесет година ропства. Навуходоносор представља „време краја“ у историји трију указа, као што је 1798. била „време краја“ у историји седам громава. У управо наведеним стиховима, Навуходоносору се разум вратио „на крају дана“. „Крај дана“ такође се спомиње у дванаестом поглављу Данила.

А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути, и стаћеш на свој део на крају дана.
Данило 12:13.

„Крај дана“ у дванаестом поглављу Данила јесте „време свршетка“, јер је Данилу речено да иде „до свршетка“. У то време Данило ће „стати у свом уделу“. „Стати у свом уделу“ значи испунити своју сврху, што је Данило учинио када је његова књига била отпечаћена на крају дана, што је „време свршетка“. У то време биће „умножење знања“ које ће мудри разумети. На крају Навуходоносорових дана врати му се његово „разумевање“.

„Када Бог неком човеку повери посебно дело да га изврши, он треба да стоји на свом месту и у свом уделу као што је чинио Данило, спреман да одговори на Божји позив, спреман да испуни Његову намеру.“ Manuscript Releases, том 6, 108.

Манасија представља „време краја“ у историји последња три јудејска цара, а Навуходоносор представља „време краја“ у три уредбе. После Манасије дошао је његов син Амон.

Амон значи „обука“ и представља временско раздобље у коме је дошло до „умножавања знања“ које ће „мудре“ обучити у поруци која је била отпечаћена. После Амона долази Јосија, једини цар од те седморице који има прилично добру, премда сложену, пророчку историју.

Јосија значи „темељ Божји“ и представља утврђивање истина које су биле отпечаћене у „време свршетка“. Умножено знање које је било представљено Амоном саставио је Вилијам Милер, под вођством Гаврила и других светих анђела. Милеров рад представљен је именом Јосија, јер је он утврдио темеље покрета. Постоји још много тога што треба уочити у вези с Јосијом, али ћемо прећи на његовог сина Јоахаза.

Joahaz je imao dvadeset i tri godine kad se zacario, i carovao je tri meseca u Jerusalimu. A ime njegove majke beše Amutala, kći Jeremijina iz Livne. I činio je što je zlo u očima Gospodnjim, sasvim kako su činili oci njegovi. I Faraon Neho okova ga u Ribli, u zemlji Ematskoj, da ne bi carovao u Jerusalimu; i nametnu zemlji danak od sto talanata srebra i jedan talanat zlata. I Faraon Neho postavi Elijakima, sina Josijinog, za cara umesto Josije, oca njegova, i promeni mu ime u Joakim; a Joahaza odvede; i on dođe u Misir i ondje umre. 2. o carevima 23:31–34.

Јоахаз значи „Јехова је зграбио“, и њега је зграбио Фараон-Нехо. Јоахаз, син Јосијин, био је зграбио Фараон-Нехо и заменио га је његов брат Елијаким, што значи „Бог подиже“. Фараон-Нехо је потом променио Елијакимово име у Јојаким, што значи „Бог ће подићи“. Промена имена јесте симбол заветног односа, и при оснажењу прве поруке Бог ступа у завет са једним народом, док истовремено пролази мимо народа који је раније био у завету.

Дана 11. августа 1840. године, Османско царство, које је било представљено са четири ветра који су били пуштени током три стотине деведесет и једне године и петнаест дана, било је задржано, или, како значи Јоахаз, било је „заплењено“. У исто време, Елијаким је био постављен за цара и име му је промењено у Јоаким, што значи „Бог ће устати“. После Јоакима дошао је његов син Јоахин, који у Писму има три имена.

Име Јехонија значи „Господ ће подићи и утврдити“. Он беше син Јоакимов, и означава долазак другог анђела у пролеће 1844. године, када је Бог „подигао и утврдио“ нови, истинити, протестантски рог. Вест другог анђела била је оснажена вешћу Поноћног поклича, а Јеконија и Конија значе „Бог ће утврдити“. Та три имена, свако са истим значењем, представљају сједињење Поноћног поклича са вешћу другог анђела. У коначном изливању Светога Духа током Гласног поклича бива запечаћено сто четрдесет и четири хиљаде. Запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде било је предочено у Поноћном покличу милеритског покрета, а Јехонија, који се такође назива Јеконија и Конија, симбол је запечаћења.

Тако ја био жив, говори Господ, ако би Хонија, син Јоакима, цара Јудина, био прстен печатни на мојој десници, и одатле бих те стргао; и предаћу те у руке онима који траже душу твоју, и у руке оних којих се лица бојиш, у руке Навуходоносора, цара вавилонског, и у руке Халдејаца. И избацићу тебе и матер твоју која те је родила у другу земљу, где се нисте родили; и онде ћете помрети. Али у земљу у коју желе да се врате, онде се неће вратити. Је ли тај човек Хонија презрен, разбијен идол? је ли он суд у коме нема милине? зашто су избачени, он и семе његово, и бачени у земљу које не познају? О земљо, земљо, земљо, чуј реч Господњу. Јеремија 22:24–29.

Јехоахин, Јехонија и Хонија представљају време запечаћења, када се другом анђелу придружује вест о поноћном поклику. Он представља време запечаћења лудих. Зли цар представља оне који су луде лаодикијске девице, које су у време запечаћења одређене да приме жиг звери, јер су заувек избљуване из уста Господњих.

Печатњак на Божјој десници јесте Његов печат, а они који су избљувани из уста Господњих током запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде супротстављени су Зоровавељу, човеку који је у својој руци имао висак „седам времена“.

Говори Зоровавељу, управитељу Јудином, говорећи: Ја ћу потрести небеса и земљу; и оборићу престо царстава, и уништићу силу царстава незнабожаца; и оборићу кола и оне који се у њима возе; и коњи и њихови јахачи пашће, сваки од мача брата својега. У тај дан, говори Господ над војскама, узећу тебе, Зоровавељу, слуго мој, сине Салатилев, говори Господ, и учинићу те као печатни прстен; јер сам те изабрао, говори Господ над војскама. Агеј 2:21–23.

„Камен спотицања“ који је „седам времена“ јесте „висак“ у руци Зоровавеља, а он је представљен као „печатни прстен“ којим се Бог служи да запечати сто четрдесет и четири хиљаде. Печатни прстен, или „знак“, ставља се на оне који „уздишу и вапе“ због гадости које се чине у Јерусалиму. То уздисање и вапај препознају искуство оних који су запечаћени, а уздисање и вапај јесу симбол њиховог унутрашњег одзива на лек „седам времена“. То је исповедање њихових греха и греха њихових отаца. То је признање да нису ходили с Богом и да Бог није ходио с њима још од разочарања од 18. јула 2020. То је проба која је пала 1863. године, током временског раздобља када је Филадельфија прелазила у Лаодикију. То је било праслика временског раздобља у којем су они које представља Хонија заувек утврђени као луде лаодикијске девице, а они које представља Зоровавел заувек

утврђени као мудре филаделфијске девице.

Јехоихина је наследио Седекија, последњи од седморице царева. Као што је Манасија представљао 1798. годину и „време свршетка“, тако Седекија мора представљати 22. октобар 1844, када ће виђење „проговорити, и неће слагати“. Седекија је име настало спајањем двеју хебрејских речи. Једна реч је „Јехова“, а спојена је са речју која је у осмом поглављу Данила, у четрнаестом стиху, преведена као „очишћено“. Седекија значи очишћење Божјег храма, које је отпочело 22. октобра 1844. године.

Последњих седам царева Јуде представљају прогресивну историју од 1798. до 22. октобра 1844. године. Јоаким је симбол 11. августа 1840. године, који заузврат представља 11. септембар 2001. године. Он је симбол оснаживања поруке првог анђела, и уведен је у првом стиху првог поглавља Данила. Стога су оквир и контекст првог поглавља Данила оснаживање поруке првог анђела, како је представљено у десетом поглављу Откривења. У десетом поглављу Откривења Христос је сишао с књижицом у својој руци коју је Јовану било заповеђено да поједе. Зато се прва проба у књизи пророка Данила односи на јело.

Наставићемо ове теме у следећем чланку.

И рече ми: Сине човечји, нахрани утробу своју и испуни црева своја овим свитком који ти дајем. И поједох га; и беше ми у устима слатак као мед. Језекиљ 3:3.